

Miért szeretünk együtt enni?

Suhai György

2018.09.07.

Gondolkodtál már azon, hogy miért játszik szinte központi szerepet az evés a kapcsolatainkban? Nincs olyan közösségi program, aminek ne lenne szerves része az együtt evés. A baráti és családi együttléteink szinte elképzelhetetlenek a közös kajálás nélkül. Az együtt evésnek közösségformáló ereje van. Valamiért még az étvágyunk is sokkal jobb, amikor együtt eszünk. Szeretünk piknikezni, szalonnát sütni, babrequezni. Szeretünk vendégül látni és vendégségbe menni. A kedvenc ételemnek is jobb íze van, ha másokkal együtt ehetem meg azt. Minél többet gondolkodom ezen a kérdésen, annál inkább meg vagyok győződve róla, hogy az együtt evésben Isten eredeti teremtési szándékából jelenik meg valami az emberi életre nézve. Az istenképységünkhöz tartozik az együtt evés. Közösségre lettünk teremtve, a Szentháromság Istennel és egymással. Ennek egyik legmarkánsabb kifejeződése az együtt evés. Az, hogy szeretünk együtt enni, egyértelműen jelzi, hogy mindannyian közösségre vágyunk. Ezt a vágyunkat kezdte el betölteni Isten, amikor annak idején a Sínai hegyen vendégül látta Izrael vezetőit egy szövetségi vacsorára, hogy megmutassa népének a vele való kapcsolat lényegét (2 Móz 24:9-11).

Majd eljött Jézus, hogy helyreállítsa ezt a kapcsolatot, hogy az ember ismét eredeti rendeltetésének megfelelően tudjon élni az Istennel és embertársaival való kapcsolatban. Nem meglepő, hogy Jézus földi szolgálatának is fontos része volt az együtt evés, azaz a közösségmegélés. A testté lett Isten folyamatosan együtt evett az emberekkel, amit néha tanítások, jelek és csodák szakítottak meg. Ez volt ellenségei legfőbb vádja: *„együtt eszik a bűnösökkel!”* (Mt 9:11; Lk 15:2). Jézus, mint a bűnösökkel együtt evő Isten járt itt közöttünk, aki folyamatosan hívta vissza az embereket az Atyával való közösségbe, az Atya asztalához. Az első csodát egy esküvői lakomán tette, ahol ott voltak a tanítványai is (Jn 2:1:11). A példázataiban is gyakran megjelent az együtt evés, az örömlakoma motívuma (Lk 15:23; Mt 22:2). Az egész világtörténelem Jézus és a gyülekezet menyegzői lakomájával fog véget érni (Jel 19:9) és az együtt evés azután is az egyik legmeghatározóbb tevékenység lesz Isten eljövendő földi országában: *„ezért én királyságot adok nektek, amit az én Atyám adott nekem, hogy egyetek és igyatok az asztalomnál az én országomban”* (Lk 22:28). Együtt fogunk enni a Királlyal, ez az örökkévalóság.

Nem véletlen, hogy a feltámadása után is az evéssel akarta meggyőzni a tanítványait Jézus arról, hogy valóban ő az, hogy valóban feltámadt (Lk 24:41-43). Az emmausi tanítványok a kenyér megtöréséről ismerték fel újra Jézust (Lk 24:30-31). De ami még ennél is izgalmasabb, a galileai tenger partján egy spontán baráti piknikezés keretében süttött halat Jézus Péternek, Jánosnak és a vele levőknek (Jn 21:9)! Olyan sokat elárul e hajnali piknik bensőséges, felszabadult hangulatáról Jézus kérdése: *„Gyerekek, nincs valami ennivalótok?”* (Jn 21:5). Úgy látszik, Jézus tényleg komolyan gondolta, amikor azt mondta nekik, hogy *„ti az én barátaim vagytok”* (Jn 15:14). Az univerzum Királya épp, hogy csak elfoglalta a trónját az egész világ felett (Mt 28:18), miután a kereszten egy gigászi ütközetben legyőzte a Sátánt, és szinte az első dolga az, hogy egy jót piknikezik a barátaival a tóparton úgy, mint azelőtt. Mintha ezt mondaná: *„Srácok, nincs kedvetek egy jót reggelizni? Szóval hol is hagytuk abba?”* Nem csoda, hogy Péter szívébe kitörölhetetlenül bevésődött ennek a baráti piknikezésnek az élménye: *„Isten harmadnapon feltámasztotta, és megadta neki, hogy láthatóan megjelenjék... nekünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból”* (Apcsel 10:40-41).

Az úrvacsora a folytatása ennek a tóparti pikniknek! Az úrvacsorában eszik továbbra is együtt a feltámadott Jézus velünk, az ő barátaival és kérdezi minden egyes úrvacsorakor: *„Gyerekek, nincs valami ennivalótok?”*. Ugyanaz a Jézus mondja ezt ma is, aki az utolsó vacsorát azzal az őszinte vallomással kezdte, hogy *„kimondhatatlanul vágytam arra, hogy megegyem veletek a*

páskabarányt!”, és aki a feltámadása után alig várta, hogy újra együtt ehessen a barátaival. Mi is az ő barátaival vagyunk! Jézus továbbra is kimondhatatlanul vágyik arra, hogy együtt ehessen velünk. Ő legalább annyira vágyik a mi barátságunkra, mint mi az övére. Pontosabban, Ő sokkal jobban vágyik a mi barátságunkra, mint mi az övére. És ezt olyan nehéz elhinni. Az újjászületésünkkel Jézusnak ez a vágya perzselte meg a szívünket, amikor teljes valónkkal éreztük, hogy *„a szívünkbe áradt az Isten szeretete, a nekünk adott Szentlélek által”* (Rm 5:5). A Király barátaival vagyunk, nem csupán alattvalói vagy szolgálói és a mi Királyunk nagyon szeret a barátaival (I)enni!

Jézus sokat tanította a tanítványait Isten országáról, de hogy milyen, szó szerint, baráti közösségre teremtette őket, azt nem csak szavakban próbálta elmagyarázni nekik, hanem a rendszeres együtt evésekben éreztette velük. Az együttevések legalább olyan fontos részei voltak Jézus „tanításának”, mint a szavai. És ugyanígy kellene tekintenünk az úrvacsorára is! Az úrvacsora nem egy addicionális dolog, egy plusz a tanításhoz, prédikációkhoz képest, hanem annak nélkülözhetetlen része, ami ugyanolyan lényeges, mint a szóbeli tanítás. Az úrvacsorában érthetünk meg valami olyat Isten lényéből, az Istennel való közösségből, Jézus barátságából, amit nem lehet szavakban kifejezni, elmagyarázni, csupán éreztetni lehet. *„Érezzétek és lássátok, hogy jó az Úr!”* (Zsolt 34:8). Azért rendelte el Isten az együtt evést, hogy ha a tanításokból nem is értené meg valaki az evangéliumot, az úrvacsora evéséből megérthesse. Jézus az együtt evésben tette testközelivé újra Isten közvetlen, bensőséges, baráti szeretetét, aminek az érzésétől és megtapasztalásától a bűneset óta elszoktunk.

Sosem fogom elfelejteni édesanyám kollégájával folytatott beszélgetést. Egy ateista asszony volt, akit elhagyott a férje és jó ideje egyedül élt. Anyu sokat beszélt neki Jézusról, de az asszony szíve mindvégig kemény maradt. Amikor végre nekem is sikerült beszélgetni vele, őszintén megkérdeztem tőle, hogy mi a baja Jézussal, miért nem akar vagy tud hinni benne. Mire ő így felelt: mind szép amiket mondotok a ti Jézusokról, de ez a Jézus akkor sem vacsorázik velem, amikor piszkosul egyedül vagyok! Csakugyan? - kérdeztem, majd pedig felolvastam neki Jézus szavait: *„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az én hangomat és kinyitja az ajtót, én bemegyek ahhoz és vele vacsorázok és ő énvelem.”* (Jel 3:20). Na erre aztán elkerekedett az asszony szeme. Ő ezt még soha nem hallotta. Pedig Jézus pontosan azért jött, hogy velünk vacsorázzon, hogy akik egyszer befogadták őt, azok soha többé ne érezhessék magukat egyedül.

Az, hogy egy-egy úrvacsorakor együtt ettek szegények és gazdagok, zsidók és pogányok, nők és férfiak homlokegyenest szembement a görög-római kultúrával és botrányosnak számított. A rómaiak ugyanis mindenkivel megosztották a testüket, de nagyon megválogatták azt, hogy kivel osztják meg az asztalukat. A keresztyén gyülekezetekben ez pont fordítva volt. És ebben is Isten szeretetének örömhíre vált kézzelfoghatóvá az Isten közelségétől, baráti szeretetétől elszokott világ számára.